

Sag. Det er ikke første Gang, man her i Tinget hører Tale om en Ministers gode Hjerte, men det kan nu ikke slaa til i den Situation, vi er inde i. Heller ikke det ærede Medlem Hr. Holger Larsen kan nøjes med at tale om et godt Hjerte overfor de gamle; thi vi er i en økonomisk Situation, hvor Folk ogsaa spørger efter de klare Hjerner og om, hvorledes vi kan finde Vej frem gennem de økonomiske Vanskeligheder. Jeg ved jo nok, at Svend Dufva vandt sit smukke Eftermæle paa det gode Hjerte: „Et daarligt Hoved havde havde han, men Hjertet, det var godt.“; og det kan godt være, at man fra Regeringspartiets Side vil søge at vindé sit smukke politiske Eftermæle efter den samme Recept og med de samme Vernelinier, men ude i Befolkningen er man netop spændt paa at se, hvorledes vi klarer de økonomiske Vanskeligheder.

Der er to Ting, der er betegnende for denne Forhandling. Det radikale Partis Ordfører blev jo rost meget, jeg skal ikke sige, om det var efter Fortjeneste eller over Fortjeneste. Det ærede Medlem maa for mig faa al den Ros, der kan lægges paa ham. Men naar man gennemgaar det ærede Medlems Tale, indeholder den jo helt igennem en Tagen-Afstand og Henstilling om alvorlig Forhandling og Ængstelse for, hvor Pengene skal komme fra. Derfor mener jeg at kunne opgøre det hele saaledes: at det økonomiske Spørgsmaal om Pengenes Fremskaffelse er rejst af 3 Partier her, og Spørgsmaalet om Kommissionens Betænkning og om at komme ind paa et helt andet Princip er rejst fra forskellige Talere indenfor Venstre sammen med os Konservative. Overfor dette vil den højtærede Minister komme til at staa, her er Stedet, hvor Forhandlingen skal føres, her skal Springet voves. I samme Grad som den højtærede Minister er i Stand til at overbevise dette høje Ting om Forsvarligheden af det økonomiske Grundlag for dette Forslag, i samme Grad, som han kan faa Forsikringsprincippet ført ind i Aldersrenteloven til Held for de gamle, har han Udsigt til at faa noget ud af dette Forslag. Den højtærede Minister affærdigede ganske vist os Konservative med den Bemærkning, at os kunde man ikke forhandle med, han prøvede endogsaa, om han bag om de Konservatives Ordfører kunde raabe de Konservatives op. Men dertil vil jeg sige, at det nytter ikke. Vel hører jeg ikke til de førende Skikkelser indenfor mit Parti, men at prøve paa at faa de Konservative i Tale bag om deres Ordfører vil ikke lykkes.

Saa megen politisk Forstaaelse burde den højtærede Minister have. Og efter at Forhandlingen om Lovforslaget er indledet fra et saa overlegent Standpunkt, synes jeg, det er værd at lægge Mærke til, at de to Spørgsmaal, som jeg rejste, efterhaanden er blevet de to Kardinalpunkter, hvorom Forhandlingen vil komme til at dreje sig. De vil blive Prøvestenen for den højtærede Minister, om han overhovedet skal faa noget ud af dette Lovforslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Elgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Elgaard: Jeg kan jo ikke andet end være tilfreds med, at den ærede Ordfører for de Konservative, Hr. Vesterager, udtaler sig saa kraftigt i Tilslutning til Gennemførelse af Forsikringsprincippet, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at denne hans Stilling til dette Princip er af ret ny Dato. Ved Behandlingen af Aldersrenteloven i Samlingen 1921—22 udtalte det ærede Medlem følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere, det staaer Sp. 4494: „Hvis vi nu skulde til at gennemføre et nyt Princip, vil det, efter hvad jeg befrygter, blive i høj Grad bekosteligt. Vi er nu her i Danmark ikke særlig egnede til at gennemføre den Slags Systemer billigt; skulde vi gennemføre et Forsikringsprincip, vilde det sikkert blive en ret dyr Administration, der vilde slides meget paa Pengene, før de naaede ud til dem, der skulde hjælpes. Alt i alt tror jeg, at den nuværende Form er den billigste Maade, hvorpaa Sagen kan gennemføres.“ Det er altsaa af forholdsvist ny Dato, at det ærede Medlem Hr. Vesterager er blevet en saa ivrig Tilhænger af Forsikringsprincippet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vesterager har Ordet for en kort Bemærkning.

Vesterager: Disse Udtalelser anerkender jeg fuldt ud som Udtryk for det Arbejde, jeg den Gang stod i. Vi havde aldeles ikke paa det Tidspunkt noget sikkert Grundlag for Forsikringsprincippet, og det er jo en Kendsgerning, at Administrationen herhjemme har en Tilbøjelighed til at blive dyr. Derfor var det naturligt, at vi den Gang tog det Fremskridt, som jeg mente det var, at vi kom fra den gamle Aldersforsørgelseslov over til faste Takster. Jeg erklærede ogsaa under Debatten den Gang, at det vilde ikke være nogen som